

ралтъ Радецки, ако се нелъжа, въ пайтонъ сѣдиалъ, който бѣше около 55—60 годишенъ доста шишманестъ чловѣкъ, на когото отдадохме почестъ и като го изминахме, попитаха ни нѣкои отъ замипающитѣ руски конници отъ кждѣ бѣгаме? — Каза имъ се отъ Габрово. Има ли турци много? — Турцитѣ сега много нападали и ний за туй бѣгаме повторихъ други, а тѣ като чухъ това още по-вече засилихъ коньетѣ си за да пристигнатъ съ врѣме на помощъ въ Габрово. Изминахъ ни тѣ и ний изминахме кутловинката, минахме прѣзъ дървеній мостъ на р. Янтра и се отправихме още покрай единъ извитъ пѣтъ на прохода по край рѣката около естественнитѣ ѝ твърдиши и се отправихме за Търново, което се погледна надъ една полянка на единъ високъ баиръ, върху когото му бѣхъ налѣпени кѣщитѣ едни надъ други и даваше отъ далечъ единъ много добъръ прѣдставителенъ изгледъ. Тамъ дордѣ небѣхме още приближили до Кара-гъзовата фабрика, отъ срѣща съзрѣхме и пѣшата руска войска идуща отъ пѣтътъ на Горна и Долна Риховица, която имаше нѣщо около 3—4 хиляди души и бърже, бърже минаваше прѣзъ Янтра, едни боси, като си събувахъ чизмитѣ, други съ чизмитѣ си и се отправихъ за къмъ Габрово. Изминахме ги и влѣзохме въ Търново по обвдъ, гдѣто откъмъ южната му страна отъ която се влизаше имаше голѣма навалица, която се занимаваше съ продажба на хлѣбъ, печени мѣстни ястиеа и др; а пакъ мухитѣ до толкосъ много бѣхъ се патрунали по крайщата на разнитѣ исхвърлени смѣтове, както и изъ града въ улицитѣ му, шото бѣше невъзможно чловѣкъ да се брани и се намираше въ голѣмо чудо отъ тѣхното множество, за което проститѣ приказвахъ «че било на война» та неможеше да се размине отъ да го не безпокоятъ. Съ Стефанъ Минчевъ влѣзохме навѣтрѣ изъ града по една права кривулеста дълга и тѣсна улица да търсимъ кѣщи за да си хванемъ и установимъ въ тѣхъ по турската мах-ла, въ която като прѣстигнахме, видѣхме турскитѣ кѣщи разнебитени, мръсни и праздни, шото искатъ какви годѣ поправки, минахме пакъ назадъ покрай полицията и се за-